

Прищеп Тетяна Валеріївна

Кандидат філологічних наук

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

МОЖЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ДИСТАНЦІЙНОЇ ФОРМИ НАВЧАННЯ ДЛЯ СТУДЕНТІВ НЕМОВНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

При організації занять з іноземної мови потрібно враховувати структурні компоненти міжкультурної комунікації, використовуючи різні аудіозаписи і відеоматеріали для залучення студентів немовних спеціальностей до культури і традицій країни мови, яка вивчається. Для засвоєння лексики студентам пропонується велика різноманітність текстів за обраною спеціальністю, професійна лексика опрацьовується і в монологічних висловлюваннях, і в формі діалогу. З метою забезпечення високого ступеня активності і самостійності всіх учасників навчання використовуються інтерактивні методи.

Один з методів, що сприяють підвищенню результатів у навчанні іншомовного спілкування, це використання Інтернет-ресурсів на заняттях з іноземної мови. Завдяки наявній можливості підключення до системи Інтернет, викладачі отримали нові перспективи творчої роботи, а студенти – нові горизонти спілкування і особистого досвіду. Очевидно, що Інтернет має невичерпними інформаційними можливостями. Але, будучи інформаційно-предметним середовищем, це лише засіб реалізації навчальних цілей і завдань, визначених цілями освіти. Тому, перш за все, слід визначитися, для вирішення яких дидактичних завдань в практиці навчання іноземних мов можуть виявитися корисними ресурси і послуги, що надаються всесвітньою мережею.

Специфіка предмета іноземної мови обумовлює активне і доречне застосування комп'ютера на заняттях. Працюючи на комп'ютері, студент отримує можливість довести завдання до кінця, спираючись на необхідну допомогу. Істотний прогрес у розвитку персональних комп'ютерів і комп'ютерних технологій призводить до зміни і в процесі навчання іноземним мовам. Активне і доречне застосування комп'ютера на занятті з англійської мови представляється можливим і доцільним виходячи із специфіки самого предмета. Провідним компонентом змісту навчання іноземної мови є навчання різним видам мовної діяльності: говоріння, аудіювання, читання, письмо. При навчанні аудіювання кожен студент отримує можливість чути іншу мову. При навчанні говорінню кожен студент може вимовляти фрази англійською мовою в мікрофон. При вивченні граматичних явищ кожен студент може виконувати граматичні вправи, має можливість розгадувати кросворди, чайнворди, займатися пошуком слів, виконувати ігрові вправи.

Сфера застосування комп'ютера в навчанні іноземних мов незвичайно широка. Комп'ютер може бути ефективно використаний для ознайомлення з новим мовним матеріалом, новими зразками висловлювань, а також з діяльністю спілкування іноземною мовою. На етапі тренування і на етапі застосування сформованих знань, навичок, умінь комп'ютер може бути використаний в найрізноманітніших комунікативних завданнях і ситуаціях з урахуванням особистісних особливостей студента. Він може створювати оптимальні умови для успішного освоєння програмного матеріалу: при цьому забезпечується гнучке, достатнє і посилене навантаження вправами всіх студентів в групі. Крім того, важко переоцінити роль комп'ютера як засобу здійснення контролю над діяльністю студентів з боку викладача, а також як засобу формування і вдосконалення самоконтролю.

Розвиваючи необхідні професійні компетенції випускника вузу засобами дисципліни «Іноземна мова», вирішується одна з найважливіших проблем сучасної вищої освіти в епоху глобалізації – підготовка фахівців, готових до соціальної та академічної мобільності і компетентних в професійному відношенні. Ефективність формування іншомовної комунікативної компетентності майбутнього фахівця забезпечується за допомогою використання активних методів навчання, які адекватно відображають зміст і структуру іншомовної комунікативної компетентності майбутнього фахівця.

Пекарева Вікторія Володимирівна

Національний університет біоресурсів та природокористування України

Науковий керівник: Теслюк Валентина Михайлівна, кандидат психологічних наук, доцент

Національний університет біоресурсів та природокористування України

НЕВЕРБАЛЬНІ ЗАСОБИ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ОСНОВА ПЕДАГОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ

Актуальність роботи. Сьогодення потребує від педагога високого професіоналізму, володіння сучасними технологіями навчання, виховання, бажання та вміння постійно вчитися й самовдосконалюватися, творчого підходу та раціоналізму. У педагогічній комунікації важливо вміти

цілеспрямовано паралельно використовувати вербальні і невербальні засоби. Завдяки цьому забезпечується адекватне передавання, сприйняття й усвідомлення інформації, розкриття особистості мовця і слухача.

Виклад основного матеріалу. Невербальна комунікація відбувається, як правило, неусвідомлено, мимовільно. Здебільшого люди контролюють своє мовлення, але на підставі аналізу їх міміки, жестів, інтонації можна оцінити правильність, щирість мовної інформації. До засобів невербальної комунікації належать:

1. Мова тіла: а) статична експресія – фізіогноміка (експресія обличчя й фігури, зумовлена будовою тіла); артефакти (прикраси, манера одягатися, зачіска, косметика); система запахів (природні, штучні); б) динамічна експресія – текесика (система дотиків, потиску руки, поплескування); просодика (характеристика голосу, темп, тембр, висота, гучність, наголошування, акцент); екстралінгвістика (використання пауз, покашлювання, сміху, позіхань, плачу); кінесика (комунікативно значущі рухи): виражальні рухи (міміка, жести, пантоміміка, постава, поза, хода); контакт очей (спрямованість руху, частота контакту, тривалість); авербальні дії (дії з предметами, тілесні рухи – почісування, потирання рук).

2. Міжособистісний простір: а) дистанція; б) взаємне розміщення під час спілкування.

3. Часові характеристики: а) час спілкування; б) запізнення; в) затримка дій.

Не всі з цих засобів рівнозначні, проте кожен з них легко зчитується учнями, підсилюючи або нейтралізуючи враження від слів і дій педагога.

Техніка невербальної поведінки педагога здебільшого індивідуальна і неповторна, як і сам учитель. Однак, як зазначав І. А. Зязюн, можна говорити про існування певних критеріїв оцінювання її педагогічної ефективності. Серед них:

а) демонстрація вчителем упевненості, внутрішньої сили – його міміка, пантоміміка, постава говорять про здатність керувати навчальною діяльністю, утримувати ініціативу у спілкуванні, вести за собою. Традиційно краще сприймають сильних учителів, відзначаючи їхню мудру владу;

б) трансляція педагогом спрямованості на діалог – зацікавлений погляд, постійний зоровий контакт, щира посмішка, пластика рухів свідчать про його відкритість, визнання особистісної рівності з тими, хто навчається (при збереженні статусного домінування, психологічної дистанції); таких учителів не бояться, бо поважають їх і тому визнають їхній авторитет;

в) естетизація педагогом середовища спілкування, привнесення до нього елементів краси й насолоди: педагог виразний у своїй поведінці, а її інструментовка – погляд, посмішка, рух, жест, розміщення у просторі – сприяє гармонізації стосунків, що надає задоволення від спілкування з вихователем.

Висновки. До основних засобів невербальної комунікації педагога належать його зовнішній вигляд, пантоміміка, міміка, контакт очей (візуальний контакт), міжособистісний простір. Критеріями гідної самопрезентації є природність і доцільність у використанні невербальних засобів комунікації. Ці засоби мають бути не штучними, механічно запозиченими у когось, а органічними для педагога, виражати його індивідуальність, що буде сприяти налагодженню позитивного контакту та суб'єкт-суб'єктної взаємодії.

Бабак Василь Іванович

Військова академія

Романишина Людмила Михайлівна

Доктор педагогічних наук, професор

Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія

ОБҐРУНТУВАННЯ НЕОБХІДНОСТІ ІННОВАТИЗАЦІЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ДЕСАНТНО-ШТУРМОВИХ ВІЙСЬК

Головними месиджами оборонної реформи у Стратегічному оборонному бюлетені України 2016 р., розрахованому на період до 2020 р., є:

- створення державної програми розвитку всіх аспектів оборонної та військової сфери до кінця 2020 р.;
- приведення стандартів Збройних сил України (далі – ЗСУ) до стандартів НАТО;
- оновлення правової бази в оборонній сфері;
- створення Комітету реформ Міністерства оборони України та Збройних Сил України задля забезпечення координації, моніторингу та оцінки оборонної реформи;
- щорічне спрямування з бюджету не менше 5 % запланованого обсягу валового внутрішнього продукту (ВВП) на фінансування сектору безпеки і оборони, в тому числі на оборону – не менше 3 % запланованого обсягу ВВП;
- створення об'єднаного керівництва секторами безпеки і оборони;
- створення інтегрованої системи закупівель у Міністерстві оборони;